

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Փոթորիկ

Սև-սև ամպեր կուտակ-կուտակ
Եկան, երկինք ծածկեցին,
Պղտորվեցավ ծովի հատակ
Նավեր խարխախ ձգեցին:

Շփոթ, աղմուկ, իրարանցում,
Նավ, նավապետ, նավաստիք
Շտապ պահվում են ծովածոցում,
Վրա է հասնում փոթորիկ:

Որոտում են ամպերն ահա,
Շանթեր սփռում վերևից.
Կուտակվում են ծովի վերա
Լեռներ՝ պղտոր ջրերից...

Ծով ալեկոծ, երկինք խավար,
Խավար տիրած չորս բոլոր.
Աղմկում են խառնված իրար
Երկու տարերք ահավոր:

Եվ ես հեռվից համրը վկա
Այդ մեծագոր պատկերին,
Լուռ նայում եմ վե՛րջ չկա

Ինձ պաշարած մտքերին...

Մտածում եմ և՛ կյանքի մեջ,
Որպես այս գոռ փոթորիկ,
Միշտ եռում եմ հոգսեր անվերջ,
Հուզվում կըրքեր ու չարիք...

Եվ կյանքի մեջ, որպես ծովում,
Շա՛տ է թափվում ուժ ու ճիգ.
Որպես նավեր, ափն են լողում
Ամբողջ ազգեր ու մարդիկ:

Ով լողորդ է հմուտ, փորձված,
Շո՛ւտ է հասնում եզերքին.
Իսկ ով անփորձ կամ թույլ, հոգնած.
Արագ գոհվում փոթորկին:

Կյանքը ծով է... Ե՛վ վա՛յ նորան,
Ով չէ՛ այնտեղ կազմ-պատրաստ.
Ով չունի՛ դեկ, չունի՛ կայան,
Փարոս, խարիսխ, առագաստ...

1896, Գորգուֆ